

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

březen 2012, číslo 20

Rozhovor s K+K - Best uff 2011 - 10. Slováké OUPN - Fontáč

0 Kč

Co řekl? *Meďoš*

při sestupu dobře vysněženým
tatranským žlabem

*To sa dá normálne sjet
po patáááááá...*

V 20. čísle najdete:

**Naprosto neuvěřitelných 18 širokoúhlých (!!!) stran,
hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!**

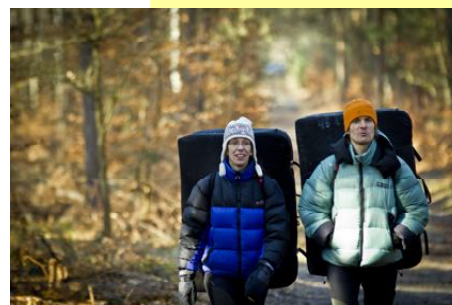
Co řekl? - Petr Meďoš Pilka při sestupu dobře vysněženým tatranským žlabem	2
Best uff 2011 - kdo byl loni nejlepší?.....	3
Kala a Kristýna - rozhovor s nejlepším lezeckým párem v republice	4
Fontáč - Mekka boulderingu, šutrů plný les a na každém několik problémů, zkrátka bouldry kam se podíváš.....	13
Arco - velikonoční klasika po uherskobrodsku	14
OUPN po 10. - jubilejní ročník rankingového závodu v lezení na obtížnost pořádaný HOUBem	15
Čarodějův učen - recenze na dlouho očekávaný film o Adamu Ondrovi	16
Hot sport news - úspěchy uherskobrodských sokolů na závodech skaliskách, v horách i na bouldrech celého světa.....	17
Kydy z redakce - bolehlay plamatý šéfdirigenta CZ: O tom, že všichni máme šanci být nejlepší	18
Další nemístný ftípek od neznámého autora - o setkání s největší slovenskou šelmou	18

*foto na titulní straně:
Slovácké OUPN 2012 - 10. ročník
(c) 2012 rockAB*

MOTto:**Linn Hill**

*„Musíš ignorovat
strach a plně věřit tomu,
že se nezřítíš.“*

3**4****13****15**

BEST u f f 2011

Koukám, jak ten čas letí, a vidím, že už je tu zase čas bilancování. I v uplynulém roce se odehrála v našem oddíle celá řada zaznamenaných věcí. Začneme ale popořádku. A vezmeme to tradičně od těch mimolezeckých aktivit.

Asi nejvýraznějším mimolezeckým počinem byla stavba nové bouldrovky. Celá věc se neobešla bez problémů, ale buďme rádi, že jsme je nějak vyřešili a bouldrovka stojí, má chyty i dopaďště. S tímto výsledkem jsme myslím nikdo na začátku nepočítali (alespoň ne v tak krátkém čase). Je zde jistě na místě, abychom znovu poděkovali našim donátorům, kterými byli Nadace Děti – Kultura – Sport, T. J. Sokol Uherský Brod, Město Uherský Brod, Pilka – Kameny, Klempířství Lekeš a IS projekt. Bez prostředků od těchto firem a institucí bychom nikdy novou stěnu nezbudovali. Poděkování patří samozřejmě také všem těm, kteří se na přípravách a realizaci stavby přímo podíleli.

Dalším velkým podnikem byl devátý ročník Slováckého OUPN – rankingového závodu Českého horolezeckého svazu v lezení na obtížnost. I přes některé počáteční organizační problémy se nám myslím podařilo opět připravit vynikající závod, se kterým byli všichni účastníci spokojeni.

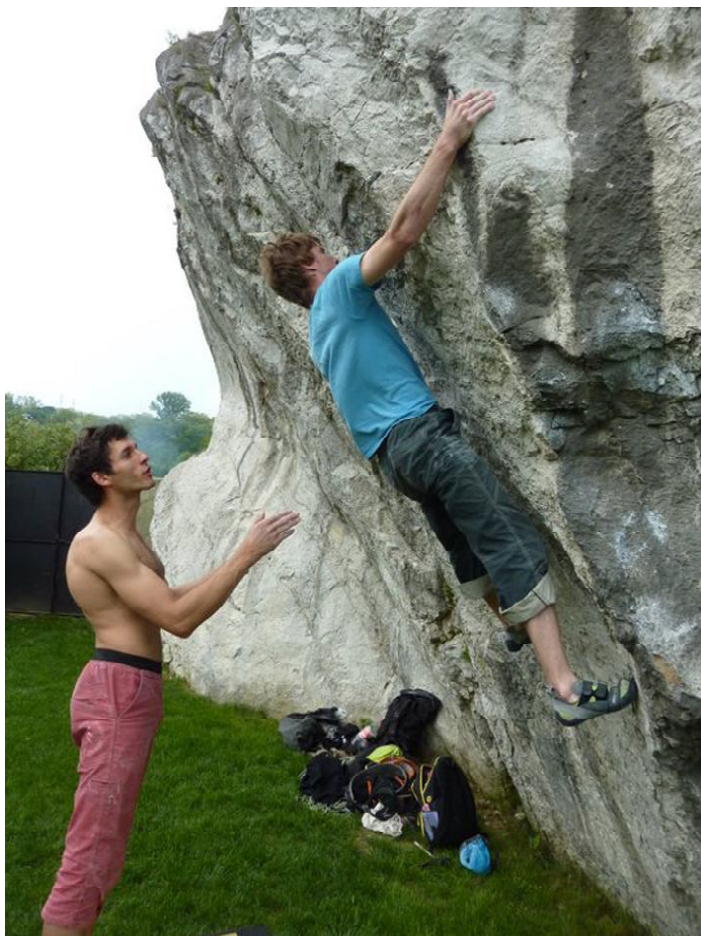
Jako tradičně jsme počátkem roku absolvovali horolezecký bál, který tento rok organizačně zajistil Luboš Sedláček. V rámci této akce byl poprvé oficiálně vyhlášen Lezec roku (tentokrát za rok 2010). Nejlepšími se stali Jan Jenys Sedlačík a Markéta Pavlíčková.

V průběhu roku proběhla celá řada dalších pravidelných i

nepravidelných akcí. Zcela jistě je nutné připomenout Den otevřených dveří, který přilákal do prostorů haly několik desítek zájemců o náš sport. Kromě lezení samotného, čekala na účastníky také výstava k 25. letům našeho oddílu. Pravidelná vodácko-lezecká akce letos byla na řece Jihlavě a skalách v jejím okolí. Vodákům Jihlava moc nepřála, byl velmi nízký stav vody. Jednou z posledních společných akcí bylo tradiční výjezdní zasedání.

V nepolední řadě zmíním další dvě čísla našeho občasníku CLIMBzin. To poslední, z listopadu 2011, bylo již 19., a uzavřelo 7. rok vycházení tohoto samizdatu, který se snaží především o mapování dění v našem oddíle. Novým komunikačním médiem našeho oddílu jsou naše webové stránky, které vznikly díky přičinění Zbyňka Sušila.

A nyní již k lezení samotnému. Celý rok byl opět ve znamení zvyšující se kvality našich sportovních lezců. Hned na začátku roku prolomili magickou hranici francouzského stupně 8a Jenys Sedlačík a Ondřej Polehňa, když vylezli beckovskou klasiku Sex je náš. Tato cesta je dokonce hodnocena ještě o něco vyšším stupněm a to 8a+ neboli 10-. Jenys i Ondra tak nastavili novou laťku ve sportovním lezení. Velký pokrok zaznamenali i další členové. Zbyněk Sušil dokázal překonat 3x 9- a 3x 8+/9-. Adam Hodický také prolomil stupeň 7b (8+/9-), a to přeazením Kanty na Osvětimankách. Honza Lekeš si v loňském roce také polepšil. Na Barborce dal Jesus Hand 8+ PP a na čertákách u Lidečka jakousi 8-. Úspěšnou sezonu zaznamenal i Břet'a Lebloch (2x 9-/9, 3x 9-, 4x 8+/9- a 8+ OS). Břet'a se také hodně věnoval bouldringu, kde zaznamenal 7x přeлез bouldrů ve

Za výkon roku 2011 lze ve sportovním lezení jednoznačně označit přeazy cesty Sex je náš 10- v podání dvojice Polehňa, Sedlačík.

stupni 7A. V boulderingu se dařilo i Mackovi Leblochové, která zvládla 5x 6C a 2x 6B+ OS resp. flash. Největším trhákem v bouldrech byl však přelez linie Barakuda 7B+ Markétou Pavlíčkovou, která tak nastavila nový nejvyšší stupeň obtížnosti v bouldrech v našem oddíle. Naši sportovní lezci navštívili v průběhu uplynulé sezony několik lezeckých oblastí ve Francii, Itálii, Rakousku, Německu, Chorvatsku a Slovinsku. Početné výpravy na Slovensko snad ani není, vzhledem k jeho blízkosti, nutno zmiňovat.

Co se týká závodění, tak tady je třeba znovu zmínit Ondru Polehňa, který se dokázal v nadupané konkurenci těch nejlepších bouldristů od nás i ze zahraničí (SK, Maďarsko, Polsko) prosadit na 30. místo ve snad největším bouldrovém závodě v ČR – Mejcup. Toto jeho umístění je dlé mého mínění největším závodním úspěchem našeho člena v uplynulém roce. Další závodníci, o které je třeba pohovořit je Markéta Pavlíčková, juniorská reprezentantka v lezení na obtížnost. Markéta měla na začátku roku vleklé zdravotní problémy a to se dost negativně projevilo na její výkonnosti. Z EYS v Imstu, které bylo zároveň Mistrovství světa juniorů si přivezla 46. místo, a myslím, že i pro ni samotnou to bylo trochu zklamání. Markéta se ještě zúčastnila MČR a SR dospělých, kde byla 13., na Slovákém OUPN dolezla 11. Závodní sezónu si snad již nelze představit bez tradičního lezecko-cyklistického podniku Chřibský Hnědáček, který pořádá HK UH. Jako každý rok, i letos měli členové našeho oddílu silné zastoupení ve startovním poli a vysoké ambice. Při konečném zúčtování po 11 hodinách lezení a ježdění na kole jsme z toho nevyšli vůbec špatně: 1. místo si odvezl Břeťa Lebloch, který jel letos s našim bývalým členem Kubem Žitkem, 2. místo brali Jenys Sedlačík a Ondra Polehňa. Petr Meďoš Pilka a Lad'a Pospíšil dojeli v absolutním pořadí na parádním 6. místě. Mezi ženami byla nejuspěšnější dvojicí Marcela Macek Leblochová, která jela s Martinou Fialovou z Olomouce.

V průběhu roku samozřejmě proběhly i tradiční oddílové závody – na jaře po OUPN asi poslední bouldrová tělocvična a v prosinci Mikulášská bouldrsejšn v Bojkovicích. Bez ohledu na výsledky těchto minizávodů je nutno podotknout, že jsou to akce, které spojují celý oddíl dohromady. Účastní se jich pravidelně všechny věkové kategorie,

nálada je vždy dobrá a zalezou si všichni.

Lezecké aktivity v tomto roce směřovaly i do středních horských terénů a vícedělek. Členové našeho oddílu absolvovali zájezdy do rakouského Hollentalu, Paklenice, Arca, Vysokých Tater. Hollental byl zároveň vodácko-lezeckou akcí. Řeka Schwarza v tomto období už nemá tolik vody jako na jaře, ale užili jsme se jí dost. Určitě více než o měsíc dříve na Jihlavě. V Hollentalu je kromě lezeckých cest také hodně klettersteigových, které jsme také navštívili. Návštěva Vysokých Tater (Popradské pleso) proběhla jako oslava 25. výročí založení našeho oddílu hromadným výstupem na Žabího koňa (kromě jiného a sportovně hodnotnějšího lezení). Plánované ataky těžkých cest v Paklenici bohužel kvůli nepřízní počasí nevyšly. Nejzajímavějším počinem ve velkých stěnách tak asi bude přelez cesty Bumerang v Arcu. Cesta to není zas tak obtížná fyzicky (max. 6+), ale její psychická náročnost je poměrně velká. Lezení se celou dobu odehrává v rozbité a nestabilní skále a jištění ani zdaleka nepřipomíná ono klasické skalkařské cvakání jednoho presa za druhým. Touto cestou prostoupili o Velikonocích dvojice Lekeš – Maršálek a Pilka – Lebloch.

V těch nejvyšších, ledovcových horách, respektive v zimě se opět nijak moc nikdo neprojevoval. Až na jednu jedinou výjimku a stálci – Vlád'u Bureše, který v únoru navštívil norské ledy v okolí města Rjukan v kraji Telemark. Kromě přemrzlých a křehkých ledů si tam užil také mrazů kolem -25°C

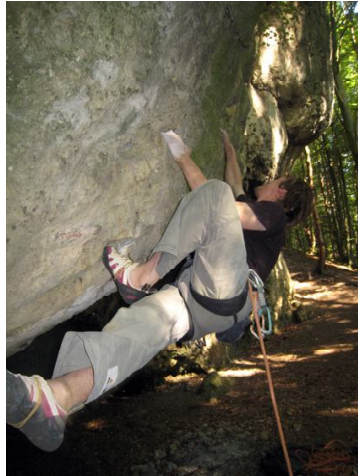
Rok to tedy ani zdaleka nebyl špatný. Věřím, že i mediální pozornost, o kterou se snažíme prostřednictvím regionálních deníků, Brodského zpravodaje či televize Slovácko, získat, se nám podaří přilákat k našemu sportu více mladých lidí, kteří u tohoto krásného počínání, kterým lezení a horolezení bezpochyby je, dlouhodobě vydrží, ať už bude jejich výkonnost jakákoliv, neboť jednou z nejkrásnějších věcí na našich cestách na vrchol je to, že každý máme svůj Everest.

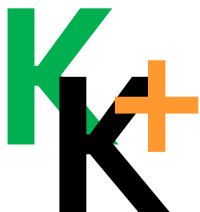
Z dostupných podkladů a archivu časopisu CLIMBzin sestavil Břeťa teaČR 666 Lebloch, doplnili a upravili Petr Meďoš Pilka a Lad'a Pospíšil, foto teaČR a archiv C-Z

Výsledky hlasování v anketě Dr. Karabiny 2011

1. Jan Sedlačík 33 bodů
 2. Břeťa Lebloch 21 bodů
 3. Ondřej Polehňa 16 bodů
 4. Zbyněk Sušil 11 bodů
 4. Petr Meďoš Pilka 11 bodů
 6. Marcela Leblochová 6 bodů
 7. Jan Lekeš 4 body
 7. Pavel Maršálek 4 body
 7. Markéta Pavlíčková 4 body
 10. Adam Hodický 1 bod
 11. Dalin Masař 1 bod
- Celkem hlasovalo 20 členů HOUBu!

V předvečer 10. ročníku S-O jsem měl to štěstí pokecat si s Kristýnou a Kalou, kteří pro nás (a hlavně pro závodníky) jubilejní ročník postavili. Bezespору jsou oba velmi úspěšní sportovní lezci. Kristýna vloni přelezla jako první Češka stupeň 8b+, Kala jich dal hned několik a k 8c nemá daleko. Tento krátký rozhovor vám snad odpoví na většinu otázek, které byste jim chtěli dát. I kdyby ne, nudit se snad nebudete, protože já jsem se při vínku ze Znojma bavil parádně. I to i tehdy, když to bylo víc o ornitologii, než o lezení. Osoby a obsazení: **teaČR**, **Macek**, **Aleš Kala Eichmeier** a Kristýna Ondrová.

B: Kde se vzala Tvoje přezdívka? To máš po květině Kale nebo, že tak krutě kalíš?

Ka: Hahaa. Ta vznikla ve skautu, když jsem byl asi ve 3. třídě.

B: Tys nechodil do pionýra?

Ka: Ne jsem mladej (smích).

B: Tak dobře ještě otázka, která zajímá všechny naše čtenářky. Kolik ti je?

Ka: Pauza (smích)

B: Ty se tváříš, jak kdybys to počítal.

Ka: 19.

Ki: To je moje odpověď a ty mně za ni vždycky nadáváš.

Ka: Je mně 28, necelých (smích).

B: A teď k té přezdívce.

Ka: Já jsem byl takovej malej, každý mě měl ve skautu rád (smích), tak mi říkali zdobněle Kalíšek, a pak mně říkali Kala, až jsem vyrostl. Tak tohle je popravdě, jak to bylo. Ještě to mělo mezistupeň. To mně říkali Kalivoda.

B: Jestli to není tím, jak rostl a mužněl, jestli se to nezměnilo na tu

květinu Kalu, protože to znamená v řeči rostlin krásu.

Ka: No šak, možná to něco má společného.

Ki: To myslím ale, že nezamýšleli.

Ka: Ale zamýšleli (smích), skauti určitě znali tuto květomluvu.

B: Proč vzals nabídku na stavění SO?

Ka: Proč? Protože je to zajímavá seberealizace.

Ki: Protože je už moc starý na závodění.

Ka: S tím nemám problém, že bych byl starej na závodění, ale mám odzávoděno docela dost a baví mně to připravovat. Baví se mně dívat na závody z jinýho pohledu. Zkrátka.

B: A ty Kristýno?

Ki: Hm. (Smích) No právě proto. Já jsem si to taky chtěla vyzkoušet z druhé strany. Tolik let jsem objížděla všechny ČP. Teďka budu stavěč a třeba příští rok zas budu závodit.

Ka: Já bych do toho ještě vstoupil jestli nevadí.

B: Né nevadí.

Ka: Už vás to nebaví, tolik přepisování.

B: V pohodě. My to kdyžtak prostřiháme.

Ka. Ono když do lezení hodně propadneš, přemýšlíš i nad těmi psychickými aspektama, který jsou u toho závodění nebo u lezení hodně těžkých cest na skalách důležitý. Pro mě osobně je zajímavý závodníky sledovat, a pak si doma o tom popřemýšlet a udělat si z toho nějaký souhrn. Určitě to má pro mě hlubší význam. Ne že jen postavím ty cesty a dobrý. Někdo mi potřeše rukou, dobrý, líbilo se mi to a tohle. To je taky příjemný samozřejmě, ale určitě to dělám spíš z toho důvodu, že je to zajímavý pohled na ty lidi, jak potom se v tom hýbou a jak to prožívají.

B: V které roli se cítíte lepší? Jako stavěči závodních cest nebo jako závodníci?

Ki: Já jako skalní lezec.

Ka: Záleží, jak v tom závodě dopadneš. (smích) Když jsem na bedně, tak je lepší být závodník.

M: Od kdy závodíš? Od té doby cos začal lézt nebo později?

Ka: Ne, určitě postupně. Na prvních závodech jsem byl tak druhý-třetí rok lezení.

M: Jak dlouho lezeš?

Ka: Jo to nevím, ale od skautu to není. Tak od 16ti let. 12 let to bude.

M: 16 let je na dnešní dobu docela pozdě.

Ki: Na tehdejší dobu ne.

Ka: Je jasný, že na nějaký světový lezení to už není. To je jasná věc. To si každý hned uvědomí, kam patří. Někdo sní a někam ho to třeba vyšvihne, ale sám by měl by vědět, čeho asi může dosáhnout a čeho ne. To je taky hrozně důležitý, protože potom tě to akorát sesekne.

M: Ale za těch 12 let ses dostal docela vysoko.

K: Já si nestěžuju a jestli to ještě půjde dál.

B: Ještě aby jo. Mě by zajímalo Kristýno, jestli říkáš Kalovi Kalo nebo Aleši?

Kr: To záleží v jaké společnosti. Když řeknu mezi lezcama Aleš, nikdo neví, o koho se jedná, ale doma ho tak neoslovuju.

B: A co Kudlanka? Podle Sviště není moc těžká. Co si o tom myslíte vy?

Ki: Tak není to těžký, já nemám sílu na 8b+.

B: Já to jako nechcu nějak shazovat, to bych si nedovolil. Takové cesty jdou úplně mimo mě.

Ki: Mně to prostě sedlo. Rozhodně to není těžká cesta. Nevím, ale je to těžší než Evoluce a jestli ta je 10, tak tohle 10+ si zaslouží. Už za tu psychickou stránku, je to dlouhý, uděláš jeden bouldr, a pak tě čeká ještě hrozně nepřijemný přeлез. Je to ale určitě to nejtěžší, co jsem vylezla. Já nemám nic moc vylezenýho.

Ka: Kdybys měla 20 desítek, tak to můžeš říct.

Ki: Mně to prostě extrémně sedí.

M: S jídlem roste chuť, co bude dál?

Ki: (chvilu přemýšlí) Teď bych se měla pověsit vedle do těch převisů. (smích)

Ka: Kašpárkův hrobeček. Ten kdyby vylezla. To pro ni bude 3x těžší než Kudlanka. To každý, kdo na to nemá s přehledem, tak to lezl 2-3

roky, hrozně dlouho. Všichni to prostě nacvičuju. Aji fakt silní lidi. Všichni včetně mně, Nevělika, Zetka, Mrázi tehdy. Jestli to vyleze ženská, tak to se jí všichni pokloní, až k zemi. Kudlanka je v uvozovkách ženská cesta. Nacvičíš si nohy, bouldr, žádná extra natíkačka, jenom musíš udělat bouldr. V Hrobě jsou takový různý divný chyty, hrozně ti nateče a končíš.

B: Bála ses? Prý tam hrozí dobrá tlama a jak to máš obecně?

KR: Já se asi nebojím. Já se bojím, když si někde sednu, a pak mám lízt dál a když člověk neleze na max. To se bojím dost. Ale když su třeba v onsightu nebo tu cestu znám, tak na to vůbec nemyslím. Navíc já jsem si byla v místě, kde je vcelku dlouhý odlez jistá. Takže jsem doufala, že nespádnou. To bych se asi šla oběsit po tom spodku. Tam jsem se nebála vůbec. Taky jsem viděla jednoho člověka v tom spadnout a bylo to v pohodě, takže jsem na to nemyslela.

M: Čím myslíš, že to je, že se ostatní bojí, když ty se sama nebojíš? Je to tím, že tak dlouho lezeš nebo zkušenostma?

KR: Podle mně je to tak nějak v člověku, třeba geneticky. Kala třeba leze ještě dýl a někdy se bojí víc. Ale v té cestě se to naučíš.

B: Když lezeš nějaký OS tak nevíš co tě čeká.

Ka: U OS mi to zas tak moc nevadí.

Kr: Ale u RP ti to někdy vadí.

Ka: Mně třeba nejvíc vadí, když lezu nějakou hodně těžkou cestu, jsou tam odlezy a jdu si ji prolézt. Su někde vysoko, jsou tam odlezy jak prase a vím, že je to tam těžký.

Kr: A že se ti zas tak moc nechce. Víš, že tam nejsi v kuse. Je jedno jestli spadneš nebo ne, ale chceš si to prolézt.

M: Takže recept na to, jak se nebát, nemáš?

Ki: Je třeba lízt.

Ka: Jde se to určitě naučit.

M: No, ale jak?

Ka: Prostě to musíš udělat a nemyslet na

to, že je to těžký.

Kr: Třeba si začneš zkoušet cestu na druhým.

Ka: Na druhým vůbec nelézt, pokud možno.

Kr: To, ale taky dělá spoustu lidí.

Ka: Třeba v Krasu jsou některý cesty nesmyslně odjištěný. Kras je takový speciální, kdy lezení na druhým se tam praktikuje.

Kr: Je pak škoda, když tu cestu v kuse vylezeš. To bych se pak mlátila do hlavy. To já bych si sedla. Vylézt cestu na druhým. Když už to máš skrokovaný a je nějaká šance to vylézt tak je lepší ji jít odspodu na prvním.

Ka: Já si nedovedu představit lézt na druhým cestu někde venku ve Španělsku.

M: Když si zas venku, tak máš spoustu lehkých cest, který si můžeš vylézt na prvním. Kdo u vás vybírá oblasti, kam pojedete?

Kr: My se asi vždycky domluvíme.

Ka: Někdy ne.

Ki: Spíš asi ty. Hádáme se občas, kvůli cestě. Nám sedí jiný typ cest. Třeba v Juře se dá přejet. Tam se během dne stěhujeme. Není

problém. Jinak jedeme do větší oblasti, kde se dá vybrat.

Ka: Když plánujeme Španělsko nebo delší výjezd to plánuju já, ale tak, abysme si tam zalezli oba.

Kr: Třeba Trespontess, to jsem nadávala.

Ka: To je boží oblast. Tam si zaleze každý.

Kr: To není možný.

Ka: Pozitivní chyty, převisky. Fontána na náměstí. Nejkrásnější.

Kr: Tam to buď dáš na OS nebo vůbec. Tam není, co vymejšlet.

B: Co bouldering?

Kr: To je dobrý na trénink.

Ka: Hm. Já to taky tak mám.

Kr: Mně to přijde líto jet někam daleko.

Ka: Když můžeš jet na skály.

Kr: Jako jo, když jsem byla v Magic woodu s Adamem. Tam to bylo kouzelný, spíš tím prostředím, že je tam pěkně. Ale kdybychom tam měli jet spolu místo lana, tak bych si to asi nevybrala.

B: Lano je prostě na prvním místě 100%.

Ka: Já si zajedu bouldrovat, ale maximálně tak ještě tady do Chřibů.

Kr: To si nezalezeš. Sediš, nemůžeš odlepit prdel. Najednou zjistíš, že nemůžeš a ještě si naštvanej.

B: Někteří lidé se řídí heslem : **Není důležité co lezeš, ale v čem lezeš a jak u toho vypadáš. Ztotožňujete se s tím? Je pro vás důležité v čem lezete?**

Ka: Já jsem vždycky na lezení , teda pokud můžu odpovídat já, měl obnošený hadry a teďka nosím co mně dá Adam. Na botech mně záleželo. Vždycky jsem si kupoval La Sportivy odjakživa. První jsem měl Triopy, ale to jsem byl začátečník. Pak jsem měl furt jen La sportivy a aji Adamovi jsem říkal, že jsou to nejlepší boty co můžou bejt. Tak Saltiky hodil do koše. Díky bohu, že si je vybral, protože teď mám výhodnější postavení s touto značkou.

B: (na Kristýnu) **A ty chceš k tomu něco říct?**

Kr: Asi ne. Nás oblíká Adam, tak to zas tak neřešíme, ale kdybych si to měla platit sama, tak si radši koupím kalkoty v Terranově za třetinovou cenu a budu vypadat skoro líp jak v značkových. Dřív jsem lezla v normálních kalhotách.

Ka: Přesně tak

M: Když jste zmínili Adama, překvapilo mně že ses v tom novém filmu ani nemihla. To byl úmysl?

Kr: Ani ne. Prostě ten rok jsme se ve skalách moc nepotkávali. Loni v roce 2011 mě přišlo, že jsem spolu byli víc, ale předtím ne. Měli jsme každý jiný plány. Záměr to nebyl a jednou jsem se tam mihla. (smích) Ve starých záběrech z bouldrovky.

B: Co si o tom filmu myslíte?

Ka: Je jiný než všechny ostatní a myslím, že je tím určitě zajímavý. Mně se líbí.

Kr: Mě se taky líbí. Vůči Peťovi a jeho přístupu mám spoustu výhrad, ale film z něho vypadl vcelku dobrý.

M: Kalo říkals, že chodíš do práce. Jak zvládáš trénink , lezení...

Ka: Teď se to tak nějak všechno zabíhá. Pracuju od ledna. Samozřejmě s časem je to teď blbý. Na stěnu stíhám chodit a to je momentálně pro mě to nejdůležitější. Furt mám to lezení jako jednu z nejhlavnějších priorit a to mně zatím vychází a to je hlavní. Co se týče skal, bude to horší. V roce 2011 jsme byly 4x ve Španělsku na poměrně dlouhou dobu. A to už teď nepůjde. Z tohoto důvodu to bude horší a nebudou takové výkony. To jak lezeš na skalách se samozřejmě odvíjí přímou úměrou k tomu, kolik času v nich trávíš.

M: A co děláš?

Ka: No, dělám obchodníka v oblasti molekulární genetiky.

M: ? (objevil se jí na oknažik nad hlavou - fakt sem ho viděl)

B: Prodává centrifugy.

Ka: Tak různé věci, spíš trochu složitější věci , ale centrifugy bych asi taky mohl prodat. (smích)

B: Nemyslím ten kolotoč, ale ten na ty zkumavky.

Kr: Já bych brala radši ty kolotoče.(smích)

B: Jak často trénujete. Trénujete dvojfázově?

Ka: O víkendu jsem se snažil ze začátku, ale teď jsem 14 dní nějaký nachrmlaný, tak je to těžší, ale když jsem o víkendu doma, tak se snažíme ráno na kampus a odpoledne stěna.

M: Žijete spolu?

Kr: No už dlouho.

Ka: Tak 7 let minimálně.

M: To už je dlouho. Mě by zajímalo, zda jste se navzájem vytáhli výkonostně nahoru nebo když jste spolu začali chodit už jste byli na tak vysoké úrovni?

Kr: Asi nebyli, ale oba dva jsme do toho už byli zapálení.

Ka: Myslím, že to bylo plus, že jsme šli nahoru.

Ki: Tak tys určitě začal víc lézt ve skalách, néé?

Ka: Já jsem ve skalách vždycky lezl docela dost, ale když máš takovýho životního parnera a je to tvůj nejlepší sparingpartner, to se dají věci realizovat mnohem líp, než když máš partnera, který chodí jen na diskotéky.

Kr: Nemusíš shánět lidi na víkend, prostě se sbalíš a jedeš. Ale tím, že rodiče lezli a Adam leze, tak asi bych se taky zlepšovala.

Ka: To jako určitě, ale myslím, že je to plus i pro tebe, nejen pro mě. (smích)

Kr: Oba jsme to měli v sobě, že jsme chtěli lízt a zlepšovat se.

Ma: Jak rychle to u vás šlo?

Ka: Ze začátku byl mezi námi obrovský rozdíl. Tys měla co dělat abys vylezla 9- a já jsem lezl 9 na OS. Brzo jsem vylezl první desítku.

Kr: Jo, ale to máme furt takový rozdíl nebo nemáme?

Ka: Když se to vezme na to maximum. Tak ty máš Kudlanku, já jsem sice vylezl 7-8 desetplusek minulej rok, včetně Adlitzgrabenu (pozn. autora Doubleoverhaed 8b+ až c). Když se k tomu snažím přistupvat svědomitě, tak podle mě to 8c není. Kudlanka je speciální technická cesta, ty cesty co jsem vylezl já jsou jiný, fyzický. Myslím, že ten rozdíl mezi nama se zmenšil než byl na začátku, ve výkonosti. Když to vezmu takhle tak z toho logicky vyplývá, že ona se zlepšila víc než já. I když taky jsem s tím spokojenej.

Kr: To já moc děkuju. (smích)

B: Kolik uděláš shybů na jedné ruce.

Ka: Esi jeden, tak moc. To je jako všechno o tréninku. Já jsem to nikdy netrénoval. Lezení není o shybech na jedné ruce.

B: Máš k tréninku takový ten profesorský přístup jak třeba Gullich.

Ka: To je takový trochu složitější.

B: Trénuješ konkrétně na nějakou cestu, když víš, že je tam nějaký styl cesty tak bušíš jen to, nebo spíš ne?

Ka: Vůbec, nee.

B: Když jedeš do ciziny, vybíráš si předem, co polezeš?

Ka: Jo, vymyslím si seznam, co zhruba přichází v úvahu, a to pak vyzkouším. Něco jde rychle, něco pomalu, něco nejde.

Kr: Já to mám stejně. Netrénuju speciálně na cestu. Akorát když

vím, že pojedu v létě do Španělska budou tam dlouhé cesty, tak trénuju vytrvalost.

M: Píšete si sami tréninky?

Kr: My si tréninky nepíšeme. (smích)

B: Jak trénujete. Máte v tom nějaký systém?

Ka: Vždycky mám nějaký období, kdy se snažím zaměřit na maximálku nebo na vytrvalost. Někáký systém v tom máme, ale nemáme nic napsaný.

Kr: Máme tréninkový deníček a tam jednou za půl roku a jednou si to na 2 měsíce zapíšeme a pak to dodržujeme, ale pak se chováme stejně, akorát to nemáme napsané.

Ka: Když vím, že chci mít v nějakém období výkony, tak před tím to uzpůsobím tak, abych ty výkony měl.

M: Dokážeš vyladit formu?

Kr: Já ne. (smích)

Ka: Fyzickou dokážu velice dobře, ale pak to musíš zvládnout ještě úplně jinak než jenom fyzicky.

M: Jste sponzorovaní lezci?

B: Adamem...

Kr: To je nejlepší. To nemá cenu měnit. Lepšího sponzora neseženeš. (smích)

M: Máte všechno a nemusíte podávat výkony.

B: Příští rok mu napíšu, ať nejezdí, ale pošle sponzorský dar na Oupn.

Ka: (smích) A von ti pošle nás ať ti postavíme cesty.

M: Neuvažovali jste, že byste byli profesionální lezci?

Kr: Né u nás stejně jsou všichni

podporovaní jen materiálně, málo lidí dostane peníze.

Ka: Přesně tak a navíc je to většinou tak, že si o to musíš říct a to je mně taky trochu proti srsti. Proč bych já měl za někým chodit, já jsem teďko taky obchodník, ale toto je obchodování s mojí osobou a v tom lezení za pár bot, který stejně nechcu, nějaký Saltiky nebo Rock Pillars mně za to nestojí.

Kr: Navíc já dneska na těch závodech zas tak moc nepředvádím a na to, že něco vylezu ve skalách... Nevím, jestli je to úplně zajímavá.

B: Myslíš si, že lezení ve skalách nikoho nezajímá?

Kr: Tady to naše asi ne. Třeba Adam má smlouvy, že nemusí závodit vůbec a skály je zajímaví.

B: 8b+ je docela solidní.

Kr: Ve světovém měřítku to není vůbec nic.

M: Na 8a o tom psali.

Kr: Ale to je zajímavá jen proto, že su Adamova sestra.

B: To si nemyslim, 8b+ ve světě je něco.

Ka: Je možná pravda, že by se o tom možná nedozvěděli.

Kr: To by se asi dozvěděli. Von Jens prolíza lezecký servery a je

pravda, že o 8b+ tam píšou, když to vyleze ženská. Když se to dozví. To, ale leze tolik lidí.

B: V podstatě toto je úplně nejtěžší ženský přelez u nás. Minimálně z toho hlediska je to zajímavé.

Ka: Určitě, jednoznačně. Možná by si zasloužila nějakého sponzora (smích), ale jakýho lepšího než Monturu, Black Diamond a La Sportivu stejně nikdy mít nemůže. A ona to na sobě má a ti sponzoři to ví aj ti Adamovi.

Kr: Myslím, že kdybych napsala Pietrovi, že chcu boty sama na sebe, tak mě je asi pošle.

Ka: Ona stejně celá La sportiva ví, že v nich lezeš.

Kr: Stejně ví, že je dostávám. Na co by si Adam posílal pro 36 boty?

B: Máte nějakou oblíbenou oblast, kam se rádi vracíte?

M: Kras. (smích)

Ki: Kras, jo.

Ka: Až na ten Hřebenáč. (smích) To je jednoznačný - Margalef, Španělsko.

M: Takže doporučujete?

Ka: Jo tam jsou aj úplně lehké cesty, střední, aj těžší cesty. Aj ty úplně nejtěžší.

Ki: Musí se tam, ale ty chyty ochutnat. Ale spoustu lidí si to tam znechutí.

Ka: Nesmíš tam jezdit v zimě. Když nemáš dobrý počasí, tak tam zmrzneš.

Ki: Je to hlavně o prostředí. Jsou tam dírký.

Ka: Je to po dírkách, po valoukách, je to vápenec, slepenec.

Ki: potřebuješ silný prsty.

B: Je to takový slepenec jak na Súlově?

Ka: Tam jsou ty šutry mnohem větší a je to hezčí, takový žlutý, žlutý s černýma pruhami. Nádherný. Ty kaňony. Já bych tam jezdil furt.

M: Svědí tě prsty?

Ka: Dva měsíce tam strávit nebo na starý kolena to si dovedu představit tam žít.

B: A víš to, že se do důchodu bude chodit v 80ti?

Ka: No, když bude nálada, tak samozřejmě záleží, co si člověk naspoří.

M: Co máte letos v plánu?

Ki: Já neprozrazuju plány.

M: Takže žádné další 8b+?

Ki: To si myslím, že se mi nepovede, ale 8b bych nějaký chtěla, nějaký normální.

Ka: Evoluce byla 8b.

Ki: Ale Kudlanka je těžší než Evoluce. To si zas nemysli.

Ka: Hm

M: Vedete často doma diskuze o tom, co má jakou obtížnosti?

Ki: Pořád. (smích) Kala furt shazuje ty moje kolmošky.

Ka: Tak neshazuju je, já vim, o čem mluvím. Kudlanku jsem nevylezl, protože jsem ji nelezl. Byl jsem v ní párkrát na jaře, protože Glutaman byl mokrej.

M: Nacvičujete cesty?

Ki: No třeba v Krase. Když nás to nutí.

Ka: Tak v Krasu je to nejmarkantnější. Když bych měl třeba ve Frankenjuře cestu 8b+/8c, tak bych na ňu klidně jel 8-10x, kdyby se mně fakt hodně líbila a chtěl ji vylézt. Tak ke každé té cestě máš nějaký vztah a když tě okouzlí.

M: A ty bys byla ochotná jet 8x-10x někam kvůli cestě?

Ki: To víš, že jo. To si najdu nějakou v oblasti vedle. Když vidím šanci na úspěch, tak mně to baví.

B: Kolik dáte pokusů za den v top obtížnosti?

Ka: Maximálně 3.

Ki: A ten třetí už je většinou špatný.

B: S tím budu muset něco udělat, s těma mojima pokusama. Maximálně tři.

Ki: Tak když jsou těžký první 2 metry, tak se dá dát víc pokusů.

Ka: Když dáš víc, tak stejně už víc jakoby ze sebe nevydáš nikdy. To právě musí člověk pracovat na té psychické stránce, aby to vylezl na ten první ostrej.

Ki: Tak před restdejem dám víc, protože vím, že je to jen trénink.

Ka: To už to jen tak mydlíš.

M: Máte čas i na nějaký jiný zájmy než lezení?

B: Nebo tomu podřizujete veškerý volný čas?

Ka: Tak chodíme běhat.

B: To patří k tomu. (smích)

Ki: Nic jinýho neděláme. (smích)

M: Běháte spolu?

Ka: Jo a lezeme spolu většinou lehké cesty. Občas kalba.

Ki: Víno.

Ka: Žijeme normální život, si myslím jako všichni ostatní.

M: Všichni ostatní lezci nebo všichni ostatní lidi?

Ki: (smích) Lezci.

B: A jaké máte neřesti?

(smích úplně všichni)

Ka: My žádný nemáme.

Ki: Já jim moc čokolády.

Ka: Jíš moc?

B: Moc je kolik?

Ki: Tak nevím.

Ka: Ona jí moc čokolády?! Já jsem včera otevřel čokoládu. Ona si dá 1 pásek někdy 2 čtverečky a já zbytek a ona jí moc čokolády?

M: Není to na tobě poznat.

Ki: Ale na mně jo. To je nespravedliví. On se prostě nají, pak sní celou čokoládu, a pak jí ještě vysere.

Ka: Takové vulgarismy, kdo to bude přepisovat. (smích)

M: Tys říkal, žeš dělal s někým rozhovor. Ty někam píšeš?

Ka: Já jsem psal do Montány. Vy jste to nečetli?

B: Asi jsme to četli, ale nevěděli jsme, žeš to psal ty. (smích)

Ka: Jsem dělal rozhovor s Armandem. To je jeden španěl ze Sei.

B: Já jsem taky kdysi psal do Montany. Tys to nečetl? (smích) O

lezení v Norsku, krásné klasické lezení. To tě neláká?

Ka: Já věřím, že je to krásné klasické.

Ki: Mě jo.

Ka: Tak pojedeme na Hollental.

M: Hollental není tak krásný.

Ka: Ale je.

B: Hollental není zas tak klasický.

Ki: Pro začátek stačí.

Ka: Ona se se hrozně bojí.

Ki: Já se hrozně bojím?!

B: Když zase máš jen štandy nebo ani štandy nemáš.

Ki: No to zas ne.

Ka: Já to furt tak nějak беру, sice dobrý, pěkný, lezeš hejbeš se v tom. Možná by mě to někam posunulo, ale nevím kam.

M: Nahoru. (smích)

Ki: Třeba bys ses přestal bát.

Ka: Já se zas tak nebojím. Já s tím nemám nějaký problém. Beru to spíš jako ztrátu času, když bych mohl být na skalách. Je to stejně jak bouldering.

B: Takže máš jasnou prioritu.

Ka: Teďka jsem v situaci kdy to mám s časem napjatější. Takže si moc dobře spočítám, jestli pojedu na víkend do Frankenjury nebo do Tater.

M: Co tě na lezení nejvíc uspokojí? To že vylezeš nějakou těžkou cestu nebo že si dobře zalezeš?

Ka: Asi že vylezu těžkou cestu.

B: A co je víc RP nebo OS?

Ka: Momentálně RP. Já jsem vždycky OS preferoval, ale po té co jsem asi 3 roky po sobě vylezl nějaký 8a na OS, pak jsem vylezl aji nějaký 10- na flesh, ale zjistil jsem, že o tom to zas tak moc není. Že je to v oblastech, který nejsou zas tak uznávaný a že jsem začal víc spolupracovat s Tufim tak jsem začal zjišťovat, že není oblast jako oblast a on mně to dával hodně najevo, takže je pro mě hodnotnější kvalitní RP z kvalitní oblasti než OS někde.

B: Co je kvalitní oblast?

Ka: Osp, Erto, Arco, celá Itálie v podstatě. Když to vylezeš v Itálii, tak za to si můžeš postavit bagr. Je to prostě fakt pure klasifikace.

Ki: Vem si, že to těžký znamená kvalitní. Tvrdá klasifikace znamená kvalita.

B: A který materiál vám nejvíc vyhovuje?

Ka: Co byste řekli?

M: Vápno

Ka: Vápno, zcela jednoznačně.

B: Na písek jezdíte?

Ki: Hm

M: Dívat se. (smích)

Ka: Moc né. To je stejný jak stěma ostatníma disciplínama, když už to budu charakterizovat jako disciplínu.

M: Jezdíte i každý sám, když se nemůžete shodnout na oblasti?

Ki: To moc ne.

Ka: Že bysme se neshodli tak to vůbec, rozdělíme se jen když jeden z nás nemá fakt čas a ten druhý má dobrou nabídku. Kristýna zejména od Adama a já většinou jsem ten, co nemá čas. (smích)

Ki: Většinou nechtěl, ne že neměl čas.

Ka: Jsem musel něco dělat.

Ki: Nenene tos nechtěl.

B: Když jste začínali, měli jste nějakou představu, kam se chcete dostat? Někou vysněnou cestu?

Ka: Jo já jsem to tak měl. Nechceš mluvit ty (na Kristýnu) smích.

Ki: Ne tys začal. Já su zvědavá co řekneš. (smích)

Ka: Já když jsem začal, tak ta klasifikace mně přišla hrozná. To neumíš lézt v 6tce tápeš nohoma. Tak to jsem si řekl, že když polezu 8 na OS, tak budu spokojenej a bude to super. To jsem viděl tak nějak realisticky a když začal lézt jeden můj kolega, tak říkal, že vyleze 10tku v životě určitě. On byl takovej zarputilej, a tak si říkam, když teda von, tak já taky. (smích)

M: A jak ty ses dostal k lezení? U Kristýny asi tušíme jak to bylo.

Ka: Taky jsem k tomu měl blízko, ne protože jsem chodil do skautu, ale protože můj taťka lezl. To je celý zajímavý. Protože můj taťka bydlel v bytě, který pak prodal Kristýniným rodičům. Takže já jsem byl zřejmě počat v bytě, kde pak ona celej život žila.

Ki: Ale my jsme se neznali.

Ka: No to jsme se ještě neznali. (smích)

Ki: Ale asi jsme se viděli jako mimina. (smích)

Ka: Už tehdy mezi nama přeskočila jiskra. Takže jako malého mě sem tam někde vzal. Ale lézt jsem začal až v těch 16ti.

Ki: Já jsem taky nelezl od mala. Taky asi až v 16ti.

M: Co se stalo v těch 16ti, žes najednou začala?

Ki: Já nevím. Adamovi to najednou začalo jít. Vylezl nějaký 9- OS a jezdili jsme do Jury a on si to psal cesty do deníčku a lepil si tam k tomu prasátka a já jsem ty prasátka dost chtěla. (smích) Ale ty se mohli lepit jen k přelesené cestě.

M: Takže kvůli prasátkům?

Ki: Mě to asi hlavně nebavilo v Krasu. Cesty nic moc a mně to nešlo. Máma jakože jak to nemůžu vylézt, když je to tak lehký. A pak v Juře to najednou bylo něco úplně jinýho a navíc tam právě byla jedna holka z Prahy a ta vylezla 8+ a to jsem si právě říkala, že jestli někdy tuto cestu vylezu, tak to bude dobrý. Tak teď už mě došel druhý deníček.

Ka: Máš už všechno na lezci.

M: Ale tam si nemůže lepit prasátka.

B: Napiš Jirkasovi, jesti by tam prasátka nešli přidat. (smích) Jak vnímáš deníčky na Lezci?

Ka: Je to dobrý, taková kompetice. Vidíš tam jasně, kdo co vylez. Všichni, kdo něco lezou, si vedou deníček. V první desítce nemůže být někdo jinej. Možná ještě Ondra Beneš, který si ho smazal. Navíc alogoritmy jsou podobný jak na 8ánu, takže se můžeš podívat jak bys na tom byl ve světě. Je to zajímavý a určitej druh motivace.

B: Je to jednoduchý zavést si deníček, když to jde a stoupáš, ale pak?

Ka: To teď poznám. (smích)

M: Je pro vás důležitý s kým jezdíte lézt?

Ka: (na Kristýnu) Odpověz na to ty. (smích)

Ki: Jo, ale my si vystačíme sami. Asi nejradši jezdíme sami nebo když jede někdo druhým autem abychom měli svůj klid. Někdy to

ale nejde, protože je to drahý. Asi si vybíráme hodně. Taky záleží na jak je to dlouho. Já se vcelku snesu s kýmkoliv. To s kým jedu mně nijak ve výkonech neovlivní. Aji si to užiju.

B: Řešíte, když je něco drahý a nemáte lidi, s kterými byste chtěli jet, zda pojedete ve dvou nebo vůbec.

Ki: Většinou jedem sami. Nějak se to prostě udělá.

Ka: Je pár lidí, kterým chci říct a zbytku říkat nechci i když by mohli. (smích)

Ki: Já to tak striktně nemám.

M: Ono je to důležitý pro tu pohodu. A jsou vždycky jiný náklady, který můžeš ovlivnit. Třeba, že spíš venku.

Ki: Tak to my spíme venku pořád. To by sme vůbec nedali. Jsme furt někde.

Ka: My sme snad v žádným kempu nikdy nespali.

Ki: Na penzion nemáme a když spím v kempu nebo v autě, tak je to prašť jak uhoď. Máš tam navíc jen teplou sprchu, ale v létě skočíš do potoka a je to příjemnější a v zimě to neřešíš.

B: Co si myslíte o tom, že někteří lezci jsou považováni za lháře, že si vymysleli přelety. Je nutné to nějak někomu dokazovat.

Ki: Nevím, já jsem taková důvěřivá. Prostě když někdo něco řekne tak tomu věřím. Pravda je, že když z více stran slyšíš pochybnosti, tak ti to tam hlodá, ale jestli to dokazovat?

Ka: Na Semáči u toho bylo asi 20 lidí.

Ki: Musíš se chovat tak aby nebyl důvod k pochybnostem.

B: Ono to přišlo už do takového stádia, že člověk neví, co si o tom má myslet.

Ki: Tak když už v tom fakt jde o nějaký prachy, tak třeba jak u Durifky, tak to nejde úplně pomínout.

B: Hodně se psalo i o Dodo Kopoldovi.

M: Myslíte si, že je možný se za tak krátkou dobu tak zlepšit?

Ka: Já nevím. Myslím, že ne.

Ki: To záleží na základu co měl předtím.

Ka: A na jističi.

M: Sledujete 8a.nu, lezce a podobné servery?

Ka: Jo furt.

M: Povinná četba.

Ki: Spíš zábava smích. Ráno ve škole když přijdu, zjistím, co se děje ve světě.

M: Jak to vidíte, budete i za 10 let ještě lézt?

Ka: Já v to pevně věřím. Mění se samozřejmě priority. Teď ta práce. Třeba někdy nějakí potomci, žena... (smích).

Ki: To je i s tou rodinou takový příjemný. Změní se to, je to něco jinýho.

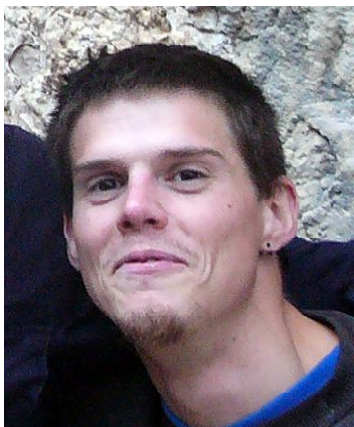
M: Děti plánujete?

(dlouhá tichá pauza)

Kr: Jo, tak jo. Jednou.

Ka: Jo? Tak jednoznačně sto nikdy neřekla.

B: Vidíš, tak teď to víš. Začals chodit do práce... nejvyšší čas!

Kr: Ale ještě ne.

B: Je možné, aby se lidi vyjadřovali ke klasifikaci, když tu cestu nevylezou?

Ka: Vyjadřovat se může každý k čemukoliv, jsme ve svobodné době. Jde o relevantnost.

B: Tak jsem to myslel, jestli ten jeho názor něco znamená. Třeba Vlk ohodnotil všechny cesty v Krase a vůbec je přelesená nemá. Všechny cesty ví za kolik jsou a jak se lezou.

Ki: Když lezeš osmičky a mluvíš o ní tak jo, ale vo několik stůpňů vejš?

B: On je schopný mluvit i o těžších cestách.

Ka: On mluví o Perle. Vlk třeba Adamovi přehodnotil Perlu ve svém průvodci – přehodnotil 9a!

Ki: On spíš transformuje to co slyší. Ten řek to, ten řek ono.

Ka: Je to taková sběrnička na druhou stranu, to se ho musím zastat. Je v Krase 365 dní v roce a asi toho hodně slyší a nemá ten mozek tak blbej, aby to nedal dohromady.

Ostatní (smích)

Ka: No, já jsem se ho chtěl zastat.

B: Chystáte se dělat nějaké prvovýstupy?

Ka: Máme jeden rozdělaný v Krasu, ale furt nějak nebyl čas na to zajet. Doufám, že letos to vyjde.

B: Souhlasíte s tím, že ten kdo přijde, hodí si lano z vrchu, navrtá borháky a dá si tu práci, že to očistí, že ta cesta není jeho, když to vyleze někdo jiný a že nemá ani nárok si tam pověsit smyčku do borháku. Je pravda, že pravidla jsou takhle postavené. Jedna věc jsou pravidla a druhá jak to ta komunita vnímá.

Ka: Většinou je to tak, že když si to navrtáš, tak ti do toho nikdo neleze.

Ki: A každé slušnej lezec se zeptá, když uvidí smyčku. Zas na druhou stranu by měla být nějaká rozumná doba, kdy to můžeš zkoušet. Pak je zase opačný případ, kdy Pólo má 10let projekt a nikoho do toho nechce pustit a navíc tam na něj nejezdí.

B: Možná by tam nějaká rozumná doba měla být. Rok – dva.

Ka: Našel sis to, navrtal a dal sis tu práci tak je to tvoje v pořádku, ale když to zkoušíš skoro 10 let?

M: Třeba mu jde o to být zapsaný v průvodci.

Ki: Nevím, kolik lidí řeší, kdo je prvovýstupce. To je úzká skupina.

M: Vybíráte si cesty podle toho od koho jsou?

Ka: Asi ne.

Ki: To vůbec.

Ka: Na stěně jo. (smích)

M: Tak kdo je nejlepší brněnský stavěč?

Ka: Asi Kristýna (smích) a já su hned za ní (smích)

Ki: Tak Vrzba už je lepší.

Ka: Ten je nejhorší.

Ki: Tak je to lepší než to bejvalo. Na Klajdě má pár cest, který se mi už i líbí.

Ka: Stavíme lepší cesty než Vrzba. Toto bych aji odpřisáhnul.

M: Lezení je hodně populární sport v poslední době. Projevu je se to v Brně?

Ki: Jo teď se tam ve čtvrtek nedalo pohnout.

Ka: Klajda to je total.

Ki: Ale aj Freesport. Teď nám zavřeli Kotelnu a nedá se kde trénovat vytrvalost.

B: Jak je to s klasou na stěně?

Ki: Na stěně je vždycky tvrdá.

Ka: Měla být asi tvrdší, přece je to jenom trénink. Když vylezeš 7b na stěně, tak na skále by to měla být lahoda. Jak se říká, těžko na cvičišti lehkou na bojišti.

B: Která z těch oblastí, které jste navštívili je nejtvrdší?

(zase ticho)

Ki: Erto.

Ka: To mě napadlo jako první.

B: Co kras?

Ka: Tam najdeš tolik cest, který jsou na tu obtížnost lezitelný.

Ki: Hlavně si na to zvykneš a pak to je normální. Když tam přijedeš poprvé, tak se nestačíš divit.

B: A tys lezla někdy v Labáku?

Ki: Jednou, dvakrát. My sme lezli spíš lehčí cesty. Takže k té klase nevím. To vůbec nedokážu posoudit.

M: Co lezení jako olympijský sport?

Ki: Mě je to vcelku jedno. Možná jo, je pěkný se dívat na olympiádu.

Ka: Přesně tak, já bych to tam dal.

B: Někteří tvrdí, že jediná disciplína, která je zajímavá a dá se na ni dívat je lezení na

rychlost.

Ka: Podle mě ne.

Ki: To se taky omrzí. Ono je to zajímavý pro nově příchozí kdo to nikdy neviděl, ale když se dívaš na xty kolo tak je to stejný. Mě vždycky zaskočí, že jsou fakt jako rychlý. (smích) Tak to mě baví tak 3 kola.

B: Někdy největší zklamání, které jste si ze skal přivezli? Nebo ze závodů. Super forma, super všechno a všechno se úplně posr....

Ka: To byl asi rok 2010 zima. Jeli jsme spolu do Španělska a to jsme jeli autem a bylo hrozně hnusně. To jsme tam byli na 3 týdny. Já jsem si vůbec nezalez.

Ki: Tos měl blbou náladu. Já jsem lezla.

M: Přenášíte na sebe blbý nálady?

Ki: Moc ne.

Ka: Spíš dobrý.

Ki: Ale tehdy to nešlo.

M: Odměnila jsi se nějak za Kudlanku?

Ki: Ani ne. To jsem si dala rýžu s olivami a to mně uvařil tatka. Chystala jsem se, že to nějak oslavím. Pak to byla spíš úleva. Kdybych to vylezla o pár dní dřív, tak bych slavila víc, ale takhle.

B: Jak vnímáte přelety. Třeba Gullich vždycky propadl do motivační depresy po přeletu.

Ka: Ne, zrovna hnedka vedle je další cesta .

Ki: Už když to lezu, si říkám, už ať to vylezu ať můžu jít na tu cestu vedle.

Ka: To si myslím, že je takový motor. Nemáš šanci něco posrat, protože musíš jít lézt tady tu cestu vedle. Takže tě to tak nějak stimuluje.

M: Když už se teda s někým domluvíte a jedete s ním. Je pro vás důležitý jak leze?

Ki: Když to nezasahuje do našich plánů a jsou oblasti vedle, kam se dá přejet, tak je to jedno.

B: Kolik jste ochotni dát pokusů v cestě? Když v tom dáš 156 pokusů, tak si řekneš, že 157 bude poslední?

Ka: Ne. To si nikdy neřeknu. Když to chcu vylézt tak to prostě lezu, dokud to nevylezu.

Ki: Nebo to odložím třeba na příště. Ale neřeknu, že tohle už nikdy.

B: Takže si nikdy neřeknete, tady je takových cest a já se tady zasekám v téhle jedné. Radši se na to vykašlu, radši polezu jednu cestu za druhou, ale lehčí.

Ki: S tím mám taky problém.

Ka: Proč ne, ale to neznamena, že za půl roku, rok to nemůžeš zkusit znovu.

Ki: Je to tak trochu, že z toho odjedeš. Zase když vylezeš 10x 7c nebo jedno 8b je to rozdíl.

M: Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše.

Ka: Nejdřív se musíš chytit toho vrabce a potom honit holuba.

Ki: Ať z toho máš aspoň trochu radost.

Ka: A když se nedaří holub, tak si chytíš nějakýho vrabce nebo něco většího třeba kosáka.

Ki: Kosák taky stojí nějaké úsilí.

M: Jak snášíte popularitu. V zahraničí nevím jak, ale u nás jste docela

populární.

Ki: V zahraničí mě nikdo nezná a u nás nemám pocit, že mě sledují.

Ka: No zrovna teď v Německu jsem byl na stěně a každý se se mnou chtěl bavit. Furt za mnou někdo chodil a říkal, to jsem ještě nikoho neviděl přelézt tento bouldr a chtěl se vybavotat. To u nás nezažiješ.

Ki: Tady mě lidi znaj, ví jak lezu tak se třeba dívají. To mně nevadí. Pak ti co mě neznaj, to je mně jedno.

B: Když tě lidi začnou pozbuzovat. Vnímáš to nebo to jde úplně mimo tebe?

Ka: Jo, je to spíš příjemný.

Ki: Záleží, jak kdy. Někdy mě to naštvě. Když vím, že už nemůžu a cestu nedám a někdo křičí. Já si zase říkám, co je komu do toho i kdybych nedala 5ku.

M: Lezete radši sami nebo ve větší skupině?

Ki: Na střídačku. Někdy je nálada na víc lidí.

Ka: Když jsou 1-2 dobří lidi. Zás když je víc lidí, tak si na bouldru nezalezeš.

M: Tak na závěr, co byste vzkázali našim čtenářům.

Ka: Ať všichni dělají, co chtějí. To je asi to nejdůležitější. Nemá cenu dělat to, co nedělají rádi. To bych řek já.

Ki: Já nevím. Ať dobře zalezou a lezou to je takový dobrý životní styl. Aspoň nezatuční.

- text Macek a teaČR -

- foto archiv Kala a Krystýna a James Q Martin -

HO T. J. Sokol Uherský Brod děkuje svým partnerům za podporu při pořádání závodu

Slovácké OUPN 2012

10. ročník rankingového závodu ČHS v lezení na obtížnost

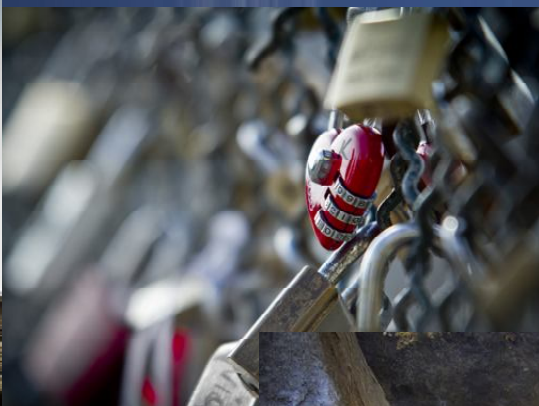
em-NET

HOUB

LNICE

www.oupn.wz.cz

Za devatero řekami a devatero horami, zkrátka řádný kus z Broda Uherského je ...

... lépe řečeno les plný borovic a pískovcových kamenů nejrůznějších velikostí tvarů, položených i převislých. A to je právě to místo, které můžeme považovat za Mekku evropského bouldringu. Tady často nestačí síla v prstech či těle, tady potřebujete podmínky, štěstí, tření a dobré chytáče, protože bouldermataka se až příliš často v nepříjemných mantli výlezech mění v malinkaty čverček kdesi *hlboko pod nohami*.

foto (c) 2012 Ondra Nevělík

...Fontáč

Klasika všech klasik – nic klasičtějšího už totiž neznám. Od roku 2006 pravidelně každé Velikonoce navštěvuji legendární lezecké oblasti v okolí severního cípu Lago Di Garda u lezecky světově proslulého městečka Arco. Letos, to bylo již po šesté a opět to stálo za to. Ne příliš ideální předpověď počasí na slahačkový víkend odradila minimálně polovinu lidí od návštěvy tohoto lezeckým bohem štědře obdarovaného místa. A tak ani na našem oblíbeném parkovišti neparkoval náš oblíbený Němec a nemusel někdy kolem půl noci nasraně odjíždět bůhví kam.

Deštivé ráno prvního dne nijak nesnížilo moji pozitivní náladu – stejně su utahaný po cestě a šopink v Arco, to je moje. Ještě do oběda proběhneme raketovou rychlostí všechny místní lezecké supermarkety a skoro každý si odnáší něco nového – ten čelovku, jiný batoh, trekovky, lezečky, lano a někdo alespoň promo samolepku.... Odpoledne je už vlastně parádní počasí, takže po klínku pizzy na náměstí míříme do Massone. Skála je suchá a my ji bereme útokem. Lezeme jako o život a někteří dokonce lezou o život. Tak se to střídá den za dnem, mezitím se počasí mění přesně tak, jak se to hodí na začátek apríla a do toho Jenys přelamuje 7c+ v Pueblu. Poslední den si jdeme odpočnout na Sysyphos nad Pietrou Muratou. Asi je to krásná oblast, ale byl jsem tam naposledy. I když všechny cesty špatné nebyly.

No a pak už jen poslední noc, brzo vstát, nažhavit svíčky, zažehnout motor a vrrrrrrrrmmmm a po osmi hodinách jsme doma.

Počasí nic-moc a přesto se leze

Jenys, vrah devěpluskových střeš!

A Ježíško bol ten prostredný?

Drsný reprezentent HOUBu na feratě

A romanticky mrazivá rána

Důstojná oslava 10 let závodění v Brodě

Slovácké OUPN 2012

**Mezi muži nejlepší Michal Rožek ex HK UH (nyní HOUB),
v ženách zvítězila jeho tréninková svěřenkyně Katush Zachrdlová.**

Deset let snažení a pilování. Každý rok jsme chtěli být lepší a lepší. Omezovali nás finance, omezovala nás výška stěny, omezovala nás pravidla a nakonec jsme se možná omezovali my sami – sebestředně zahledění do své vlastní zdánlivé dokonalosti. I přesto všechno jsme se dokázali poučit z chyb, předělat pravidla, udržet se v rankingu ČHS a každoročně přilákat do Brodu přední české závodníky, včetně světových es, jakými jsou Adam Ondra nebo Martin Stránilík. Myslím, že jubilejní ročník našeho závodu se povedl. Byla mezinárodní účast, bylo mrtě juniorských reprezentantů, kteří závodili kontrolně, spousta krásných výkonů, suprové cesty a HOUBaři, kteří šlapali jako dobře namazaný stroj (a díky jim ještě jednou). A taky solidní ceny a prize money - myslím, že i závodníci byli spokojeni. Co více dodat? Snad jen: „Hellelujá!“ A věrme, že dalších deset let bude stejně úspěšných. Kompletní výsledky najdete na další straně. Podrobnosti na www.oupn.wz.cz a mnoha dalších webech.

- text teaČR, foto (c) 2012 František Blaha -

Kompletní výsledky SLOVÁCKÉ OUPN 2012

Muži:

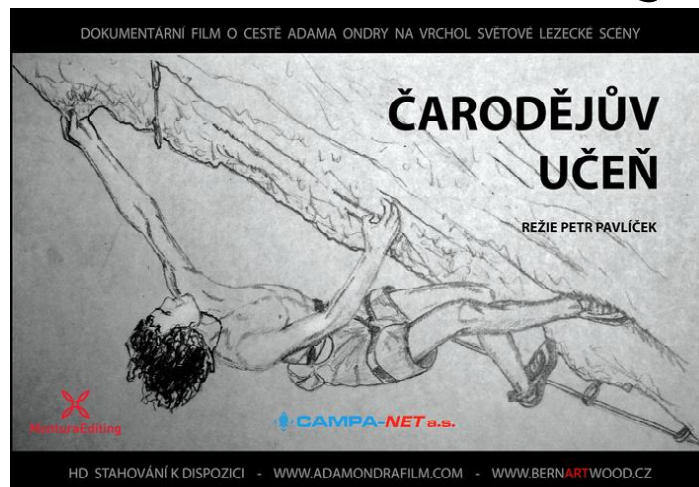
1. Michal Rožek
2. Ondřej Nevělik
3. Martin Klemsa
4. Petr Čermák
5. Zdeněk Resch
6. Tomáš Binter
7. Michal Svrček (SK)
8. Andrej Capko (SK)
9. Vladimír Střílek
10. Jan Kříž
11. Václav Peltrám
11. Zdenek Ustohal
11. Tomáš Plevko
14. Zbyněk Sušil (HOUB)
15. Jenys Sedlačík (HOUB)
16. David Ryšavý (HOUB)
17. Pavel Krutil
18. Antonín Karásek
19. Igor Šindelář
20. Martin Jelínek
21. Jaroslav Nadažy
22. Jan Vocílka

Ženy:

1. Kateřina Zachrdlová
2. Andrea Pavlincová
3. Tereza Svobodová
4. Jana Vincourková
5. Veronika Peltrámová
6. Eva Křížová
6. Karolína Nevěliková
8. Nina Kovaříková
9. Eliška Vlčková
10. Markéta Pavlíčková (HOUB)
11. Monika Brkalová
12. Veronika Oprchalová
13. Veronika Divoká (HOUB)

Filmová recenze

Na začátek chci říct, že nejsem žádný filmový kritik, takže hodnocení filmu bude naprosto neprofesionální. Potěšit vás v tomto směru snad může to, že moje „kritika“ tak bude alespoň oproštěna od všech těch zvláštních výrazů, které se v těch profi recenzích občas vyskytují.

Film je to dlouhý (150 minut) a povětšinu času je opravdu o Adamovi Ondrovi. A to je dobře, protože ty části, které nejsou o něm, jsou podle mého názoru autorovou sebezprezentací své osobnosti a jeho názorů, což dle mého názoru do tohoto filmu nepatří, a pak ještě reklamou na Mitsubishi, která do toho filmu nepatří už vůbec.

Ze všeho nejvíce bych filmu vytknul jeho neaktuálnost. Extrémně dlouhé zpracování natočeného materiálu způsobilo, že výkony, které Adam ve filmu předvádí, jsou již jaksi zapadlou minulostí (což však nesnižuje nic na jejich hodnotě – mluvím o těch výkonech). Další věc, která mně osobně hodně vadila, bylo to, že i přes tu délku, jsem už minimálně polovinu záběrů z filmu viděl v nejrůznějších trailerech, kterými se autor snažil šponovat nervy a trpělivost lezeckých a filmových fandů do extrémních mezí.

Za velké pozitivum filmu považuji rozhovory s Mrázou, Evou Ondrovou, Svištěm a Alexandrem Huberem. Myslím, že tohle byly ty nejsilnější části filmu, hned vedle dvou dobývání těžkých cest – prvovýstupu Marina Superstar 9a+ (tady si myslím, že Adamova PIČA by stačila (rozuměj ve filmu) jen jedna) a Golpe de Estado 9b. Na dlouhých sekvencích o přelezání těchto cest je jasně vidět, jak obtížné a náročné (nejen fyzicky, ale hlavně psychicky) je lezení TOP cest světa. Autor dokázal záběry z nacvičování těchto linií zachytit Adamovo odhodlání a tah na branku, jeho neskonale víru v sama sebe, trpělivost a odolnost. Slabší povahy si při konečném Adamově úspěchu v Marině i Golpe snad i pobeří.

Jako celek hodnotím film pozitivně. Myslím si, že je dobře, že takovýto film vůbec vznikl. V přehršli krátkých, především promo videjí je tento film o jedné z největších osobností současného lezení přímo zázrakem. Je jen škoda, že v české verzi, která je ke stažení nejsou slibované bonusy, ve kterých by divák zajisté našel i řadu záběrů, které trailery neproběhly.

Pokud bych měl hodnotit jako kritik z MF, dal bych slušných 75%. Za ty prachy to určitě stojí.

The Wizards Apprentice (Čarodějův učeň) 2012, režie Petr Pavlíček, Bernartwood, cena české verze při stažení z internetu 12 euro.

- teaČR -

Nalejme si čistého vína

ČASOPIS PRO LEZCE
WWW.MONTANA.CZ

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejzaváhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. Tentokrát se jedná o zápisy z prvních výletů za venkovním lezbou v roce 2012 a také z několika veselých ledoboreckých akcí do VT. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Takže chcete-li se příště doma chlubit, že se o vás píše, jak jste dobří, případně chcete-li na to sbalit nějakou babu (nebo chlapa), musíte pro to taky sami něco udělat! A jen tak na okraj. Nejjednodušší a nejlepší věcí v tomto směru je, zapojit se mezi deničkáře na lezci (a to i přesto, že se tak dostanete pod drobnohled svých oddílových „konkurentů“). Jde přece o body!!! Důležitější krom toho ovšem je taky občas někam zajet a něco pozkoušet. Aspoň na závody vyraďte!!!

Na závěr bych snad jen chtěl dodat, že je potěšitelné, jak neuvěřitelně začala tato sezóna. Do klubu 7běčkařů přibyli další dva členové našeho oddílu. A ti stávající trhají skály na kusy a lezou mrtvé těžkých věcí. Ledoborci zase jezdí do zimních Tater a právě tam jsem našli prvního žhavého kandidáta na Skokana roku... Jak kdysi psali v Jamesáku (nyní Horolezec): **Latka sa dvíha!** A to je dobře.

Sezónu skvěle nakouzl **Zbyšek Sušil**. Na Kozlovi dal náročnou **Fialku 9- PP**. Na Skalce u Trenčína pokořil v jednom dni **Finále 88 9- PP a Manitoua 8+/9- RP**, přičemž druhou půlku indiánského boha lezl vlastně na Flash. Po té se vrátil na chřibský pískovec a lupl si na Břestku **Mini Epitu 9- PP a Babalet 8 OS** opět v jednom dni. Nejzajímavějším jeho počinem je ale asi přelez pečínkovského boulderu **Svišťův oblínový nářez** za ukrutných **7B+!!!**

Ondra Polehňa opět exceluje na umělých chytech. Na **Brutal Elastic Party v Brně** vybouldřil **4. místo**. Na 1. oddílovkách v naší nové klubovně bral s přehledem **1. místo**. Nejlépe ale prezentoval Ondra svou sílu, když koncem března přelezl cestu **Provokace 10- PP** v Rudicích v Moravském Krasu! Protože mu to nestačí, a protože je to silák obrovský, brousí si zuby na další těžké rudické prásky. V mezipauze si jen tak lusknul **Knoflíkovou válku 9 na PP**. Svou krutou sílu potvrdil Ondra **další desetmínuskou - Sámova cesta 10- PP**, Rudice. O této cestě se ví, že je hodně poctivá - nezbyvá než gratulovat a spekulovat, kterou další z Krasových oblastí si Ondra vybere a co všechno tam pokosí.

Macek Leblochová si z legendárního lesíka okolo Fontáče přivezla svoje první bouldrové **7A - technický kousek Platinium!**

Dvojnásobný držitel ceny pro nejlepšího lezce UB **Jenys Sedlačik** využil prvního krásného počasí v Chřibech k sebrání dvou devětmínusek na Břestku v jednom dni - **Ton Sai 9-** a **MiniEpita 9-**. Ani ne o týden později si připsal **PP Knoflíkovou válku 9** v Rudicích. Ještě v únoru se Jenys zúčastnil **open závodů brněnského VHS** v lezení na obtížnost, kde postoupil do finále a nakonec vybojoval celkové 7. místo. O něco dřív zalezl celkem slušně také na **Rock Mástru BK** v Bojkovicích, kde skončil na 5. místě. Další zápis na pažbě své medvědíbojky si Jenys udělal přelezením břeštěcké **Svišťopilky 9- PP** a technické cesty **Komu voní hrana 8+/9- PP** na Barborce v jednom dni. V Arcu pak v Pueblu v Massone přeběhl střechu cestou **Super Attico 7c+ (9+) PP** a k tomu přidal **Red Point 7a+ OS** a **Ció L' soffio 7a+ Flash!** Svůj nejzajímavější přelez si ale Jenys nechal na doma. V Krase zdolal **Provokaci 10- PP!** Gratulace!

teaČR dal ve Fontáči své první letošní bouldrové **7A - Platinium**. Na Senicích v Chřibech pak přetlačil známého armwrestlera **Johna Brzenka 7A**. O 14 dnů později se navázal na

lano bylo z toho **Tour de France 9 PP** na Prečíně. Na Súlově pak dal specifickou cestu **Yellow Jersey 8+/9- PP** a zabodoval v **Duze spodem 7A** na Pečínkově. Na apríla si vyjel na Břestek a dal **Svišťopilku 9- PP** a **Mini Epitu 9- PP**. Z očekávané těžké lajny v Arcu nebylo nic, ale i tak lze za slušné výkony považovat **Flash** cesty **Red Point 7a+** v Massone a **OS Ció L' soffio 7a+** na Sysyphosu. Po návratu z Arca se teaČRovi opět zadařilo v bouldrech, když dal své první **7A+ Tsunami** na Velé. Na Budačině si lusknul ještě **Berlu mrazilku 9-9 PP**.

Parádní zimní lezení si užili **Masi, Honza, Pól a Dalin** ve Vysokých Tatrách, kde zdolali jakýsi čtyřkový hřebínek.

Markéta Pavlíčková si dolezla na letošním bojkovském **Rock Mástru BK** pro **1. místo** mezi holkama.

Michal Rožek, nový člen HOUBu, uspěl na prvním letošním **ČP s lanem v Lomnici**, kde bral **3. místo!** Další umístění na bedně, tentokrát dokonce **2. místo** bral Michal na **ČP ve Zlíně**.

První jarní výjezdy na skály zúročil taky David Ryšavý (Ekokonopné sady Komňa), který dal na Kozlovi **Svatební 7 PP**.

Zajímavý výjezd do zimních Tater podnikla také skupinka **Bob, Krťa, Med'oš, Luďa, Jožka, Becher a Luboš** (krotitel medvěďů). Na této akci si nejen parádně zalezli a pochodili, ale našli ve svém středu i prvního nominanta na skokana roku 2012. Po patách to Med'oš asi fakt sjet nešlo.

Parádní výkon podali na Velikonoční pondělí na Barborce ve Chřibech taky **Krťa** a **Honza Lekeš**, když oba zvládli technickou lahůdku s lištoidním nástupem **Komu voní hrana 8+/9- PP** a vstoupili tak do klubu 7běčkařů - gratulace!

Rubrika na přání

Jaro je tu, tak hurá do skal!!!

kydy z redakce

Smutný obličej a povzdechnutí si jednoho našeho člena nad tím, že on na tu krásnou dřevěnou karabinu nikdy nedosáhne, mě přinutil k napsání těchto řádků. Nevěřím, že by byl někdo, kdo by neměl šanci. Šanci mají všichni. A myslím, že je to patrné i z celkových výsledků zveřejněných na konci článku Best uff 2011. Členové našeho oddílu stojí nohama na zemi a myslím, že dokáží celkem spravedlivě ohodnotit výkony těch ostatních. A nějaký ten úlet několika jedinců slouží jen k pobavení všech při udělování našich Oskarů. Jsem přesvědčen, že pokud někdo vyleze d'ůro alpinisimo za 7+, dá mu většina lidí hlas. Je to totiž, alespoň v mých očích, stejně hodnotný výkon jako 10- na skalách, nebo zimní 6. Hledisek, jak zvolit toho nejlepšího je přesně tolik, kolik je hlasujících, a v tom je podle mého názoru kouzlo této ankety: šance jsou vyrovnané. Zvítězit může atletický sportovec, klasik i bouldrista či průměrný univerzál. Vše totiž záleží jen na úhlu pohledu. Nakonec ale zvítězíme všichni – polezem a aspoň neztučnime.

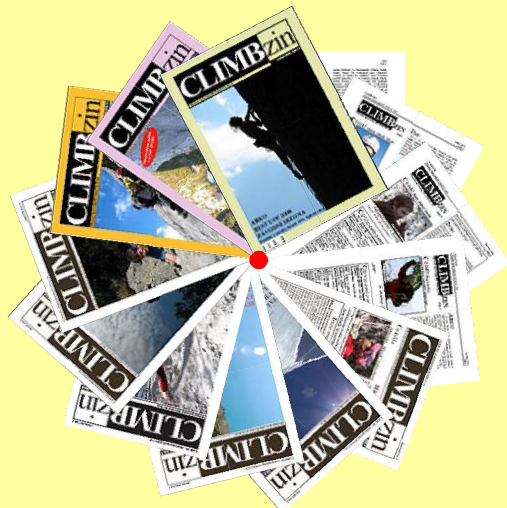
Dobré počasí a mrtě přelezů v roce 2012 přeje

teaČR

PS: Ptáte-li se, jak je možné, že březnové číslo spatřilo světlo světa až na konci dubna, vězte, že je to jenom proto, že v redakci CZ kosí zapomněl obrátit kalendář.

Víš, kdo tě zachrání když členové HS spí?

CLIMBzin

V 21. čísle snad najdete: reporty z letních výletů, rozhovor s Ondrou Nevělíkem, HSN, rubriku na přání...

Trénuj se svým GURU!!!

I ♥ **URSUS ARCTOS!!!**
aneb *Lubo, vem to na medvěda!!!*

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

bAulderofka: pro předplatitele téměř neomezeně,
pro ostatní ve výše uvedených časech a dnech

Půda v DN - čtvrtky od 16:00 po domluvě s obyvateli č. p. 423

PS: Moc to nepřehánějte, stejně jsou prý fšeci přetrénovaní!

www.oupn.wz.cz

www.vrcholky.cz

www.houb.cz

(c) 2012 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin
nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi Vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: teaČR

gramatická korektúra: Paed. Dr. Miroslava Končítíková - díky
presssss: tiskárnu snad doma máte, ne?

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

bretal@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!